

Tenhle vítr mám rád, Karino??

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 19 Květen 2004 04:00

Třináctka prý je nešťastné číslo, ale ve čtvrtek třináctého května 2004 jsme se s Džexnou v Malostranské Besedě rozhodně nešťastní necítily.

Problém nás, pamětníků, byl spíš opačný. Kdo dokáže napsat o pocitech štěstí při poslechu koncertu [Luboše Pospíšila](#) se zpěvním a kytarovým doprovodem **Bohouše Zatloukala**, aniž se zaplete do obvyklých frází, klišé a přemíry superlativů ?

Volba padla na mě. A tak přemýšlím, že někde na hromadě v garáži leží mezi jinými vinylovými elpíčky i album C&K Vokálu **Generace**, **Balada o zemi** a anglická verze pro Artii **Growing Up Time**, kterou jsem musel ukázat na letišti v Berlíně východoněmeckým celníkům, kteří kroutili hlavami. V titulní písni *Generace* mě oslovil tenor tryskající do nekonečných čistých výšek a já potkal Luboše Pospíšila.

Spolupráce s Ladislavem Kantorem, pozdějším kancléřem prezidenta Havla, Jiřím Cerhou (dnes na místě Oldy Ortinského ve Spirituál kvintetu), krásnou a famózní Helenou Arnetovou (její *Ponorná řeka lásky* mě vždy dostala), Zdenou Adamovou (později Mahagon) a dalšími členy kapely trvala až do roku 1983.

Taková individualita jako je Luboš Pospíšil mezi ostatními individualitami v kapele pak nemohla logicky udělat jiného, než jít vlastní cestou. A tak tu byla kapela **5 P** (Bohouš Zatloukal, David Koller, Michal Pavlík a Vláďa Boháček).

První album, ještě vinylové, s názvem **Tenhle vítr jsem měl rád**, CD vydal Luboš v roce 1983, přestože projekt byl připravován již 4 roky. Tehdy byl kromě cenzury základní problém například bilancovaný papír na obal desky.

Pak došlo k navázání spolupráce s básníkem opožděné "beat generation" Pavlem Šrutem. Připomínám například jeho přebásněné texty z CD Simona a Garfunkela *The Bridge over the Troubled Water* nebo překlady textů Boba Dylana. Od té doby spolupráce trvá.

Tenhle vítr mám rád, Karino??

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 19 Květen 2004 04:00

V roce 1988 došlo k rozpadu 5 P. V období 1989 až 1990 Luboš spolu s Davidem Kollerem (už za éry Lucie) spolupracoval s Radimem Hladíkem při obnově Blue Effectu. Poté Luboš natočil CD **Třináctá komnata** (1991), **Vzdálená tvář** (1993) a **Vzpomínka na jednu venkovskou tancovačku** (1994). V roce 1997

zakládá Luboš

Biograf a

natáčí s ním v roce 1998 CD

Můžem si za to oba

. Mimo

"The best of " - 20 největších hitů 1982 - 2002

(2002), je poslední Lubošovou CD

Hazardní

slavnost

(2001) nahrané s kapelou LPG .

Ale dost stručné a nikoliv zcela vyčerpávajícím způsobem analyzované historie Luboše Pospíšila.

Luboš Pospíšil podobně jako Zuzana Navarová, je velmi stručný, pokud jde o průvodní slovo na koncertu. Usedne na židli, v rukou kytaru "dvanáctku" a vedle něj Bohouš Zatloukal.

Přeje dobrý večer a pak "jenom" jedna píseň za druhou, bez spojovacích vět, vtipů, bez jakéhokoli slova s výjimkou "díky" za potlesk.

Luboš Pospíšil nás ten večer provedl svou tvorbou. Na úvod Můžeme si za to oba a pak jedna za druhou: *Soukromá cesta do nikam, Kocovina, Píši vám Karino* (jen mě napadlo, že původní autor básně, Jiří Orten, se narodil a žil stejně jako Luboš Pospíšil v Kutné Hoře) , *Hazardní slavnost*

,
Tenhle vítr jsem měl rád

,
Mánie

,
Pojďte s námi do bludiště

,
Secesní hotel Embassy

(hlavně pro Džexnu),

Dvě tváře: Jekyll a Hyde

? nemá cenu podávat statistický výčet.

Tenhle vítr mám rád, Karino??

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 19 Květen 2004 04:00

Málokdy se stane, že při koncertu cítím naprostou vyrovnanost repertoáru. Ale tenhle večer jsem ten pocit měl. Repertoár Luboše Pospíšila nemá "pecky " a písně do počtu, aby zaplnily album. A v každé písni kus zvláštní poezie ... Deštník z Picadilly ? kam půjdem ? na Kampu jdeme ? " Spojení hudby s verši Pavla Šruta je zatraceně dobrá fúze".

A nad vším jemný Lubošův nadhled a jeho nosový tenor, rozeznatelný mezi tisíci hlasy, tryskající vzhůru k andělům, co navštěvují ve snu.

Většinu témat písní tvoří láska. Láska dospělá, zralá, krutá i laskavá.

A na "vedlejší" židli kouzelné prsty Bohouše Zatloukala, místy ubíhající do neskutečných poloh, slyšitelných jako u Carlose Santany. Bohouš si s Lubošem občas vymění lehký úsměv říkající "to nám to dneska jde, kamaráde", letmý pohled do publika, potlesk a pak další a další píseň, další pěvecká i kytarová souhra.

A najednou konec, dva přídavky a pocit , že ty dvě hodiny uběhly nějak zázračně rychle.

V době Superstarů, thrillerů, virtuálních lásek, lhostejnosti a pocitu, že mírou úspěchu jsou peníze, chodí kolem nenápadný, do sebe uzavřený tichý muž, Luboš Pospíšil. Když budete chtít, podělí se s vámi o svůj svět. Nic za to nechce, jen trpělivě poslouvejte a pak budete stejně jako já marně hledat slova, protože všechna jsou v té chvíli chudá.